

rev valgt at bringe frem i denne Skikkelse. Det er blevet sagt forleden Dag, at det ikke kunde tænkes i et konstitutionelt Land, at et Ministerium blev, fordi Kongen befalede det at blive; det var det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (Zermansen), som med stort Eftertryk gjorde dette gjældende, og han høstede derfor et Bisalb fra de Herrers Side, som høre til Flertallet. Jeg tillader mig at mene, at dette beror paa en fuldstændig Misforståelse. Jeg har vel set, at man i forskjellige Udtalelser har troet at kunne sige dette, at man haabede, at Ministeriets Magtlyst ikke vilde træde hindrende i Veien for deres Fædrelandsfind. Men man maa dog erindre, at der ved Siden af den Pligt, som Ministeriet har til at tage Hensyn til, hvad der afstemmes og besluttet i et Folkething, sandelig er en anden stor Pligt, som et Ministerium ikke mindre har, og det er den, at tage Hensyn til, hvad Landets Løve kræver, og hvad deres Ansvar lige overfor Kongemagten kræver. Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) fortalte igaar, at han havde gjort den „psykologiske Sagtagelse“, at naar hans Modstandere omtalte et Skridt, han vilde foretage, som særligt, saa blev han just bestyrtet til at gjøre det, thi det var ikke sandsynligt, at Modstandernes Mening om det Særlige havde noget paa sig. Det ærede Medlem er ikke istand til at fatte, at de Fæderer, hvorefter der tales, ere ikke Fæderer for ham eller mig, ikke Fæderer for dette eller hint Parti, men Fæderer for Noget, som ligger høiere: for Fæderelandet og Friheden. Det ærede Medlem er vistnok ude af Stand til at kunne se disse Fæderer; men jeg beder ham være overbevist om, at vi, som her tale og stemme mod den Beslutning, de Herrer ville fatte, tale og stemme imod den, fortrinsvis fordi vi indse, at naar det konstitutionelle System, der endnu ikke er gammelt her hos os, men dog burde være saa gammelt, at det var kommet ud over Børneaarene, bringes i Anvendelse af en enkelt Statsmagt, af en enkelt Part af Statsmyndighederne med en yderliggaaende Anvendelse af denne eller hin Paragraf, naar Kjæden kunstig drives op til den høie Spænding, til hvilken de Herrer nu igjennem lang Tid have søgt at bringe den, og som snart vil naae sin Kulmination, saa bliver der Fare for hele Maffineriet, og saa kunne de saare let risikere, at der tilføies selve den Forsætning, om hvilken de erklære, at de ville værne, en langt større Skade, end de ville tilføie den ved at følge en mere moderat Fremgangsmaade og ved at vente lidt taalmodigere. Naar Forbringerne stilles saaledes op, at ethvert Flertal af Folkethinget, som ved de værlende Valg kommer tilstede, skal være afgjørende for Regeringens Sammenfatning, saa kastes vi i det Mindste hvert 3die Aar fra den ene Styrelse over i den anden, og da er Veien aaben for en Række af Kriser, som vil tilintetgjøre ethvert sundt og sandt Frem-

skridt af Folket i alle de borgerlige Vilkaar og Forhold, som dog for den enkelte Statsborger ere langt vigtigere og betydningsfuldere end selve det egentlige politiske Liv. Man vil da bevirke, at vi ikke komme til at følge den Vane af en rolig Udvikling, paa hvilken vi i Kraft af vor Lovbundne Frihed kunne vandre frem, støttede til hverandre i vor Kjærlighed til Fæderelandet og, selv om vi ere uenige i saa meget, saa dog enige med hverandre om ikke at ville saaledes sløve de konstitutionelle Vaaben, ikke saaledes drive det konstitutionelle Maffineri til Yderligheder, at vore Efterkommere ikke faae Noget at arbejde med. I Stedet for at gaa denne Vej, foretrakke de Herrer — jeg har ikke undersøgt deres Motiver, og jeg undersøger heller ikke deres Hensigter — at bringe Alt til en Yderlighed af Krisis, hvortil intet konstitutionelt Land, saa langt Historien gaar tilbage, skal kunne opvise noget Sidestykke, thi endnu har jeg aldrig i mit Liv set eller hørt om nogen Forsamling, som vægrede sig ved at tage under Behandling den Lov, paa hvilken hele Statsstyrelsens ordnede Gang hviler. Jeg har set, at man, naar det kom til det Yderste og Sidste, har kunnet negte den aarlige Bevilling, af hvilken Regeringens Fortsættelse er afhængig, skjøndt vi ikke have set det i et Land, hvor det parlamentariske System er anerkjendt, thi der behøver det aldrig at komme dertil. (Vergler.) Det morer det ærede Medlem, jeg vil gjøre ham opmærksom paa, at det ikke blot bør mere ham, han bør tillige lære deraf, thi man begynder ikke med at føre det parlamentariske System ud i Verden ved Hjælp af et saadant yderliggaaende Middel som det, der her ligger for, man søger at skabe en virkelig sund Jordbund, hvori det kan vøge. Man viser Maadehold, man viser Smødekommien, man viser Taalmodighed, man viser Resignation, navnlig ogsaa personlig Resignation, og man søger ved roligt Arbejde at berede den Jordbund, der i Aar ikke vil modtage den Sæd, som man gjerne ønskede at nedlægge i den, saaledes, at den ad Aare kan bære den, og at Sæden kan føres i Hus af dem, der komme efter os. Naar det ærede Medlem glædede sig over, at denne Uttring netop faldt om, at det parlamentariske System intet andet Sted behøvede at gribe til saadanne Vaaben, saa skal han tillige deraf lære, at det parlamentariske System ikke er en Nattepaddehat, som man kan drive frem ved kunstige Manøvrer, men en mægtig Eg, der vøger langsomt, og som fordrer dybe Rodder, men som saa ogsaa udfolder en Krone, der overflækker mere end een Slægt.

Vossen: Da jeg i Gaar tillod mig at begjære Ordet, var det foranlediget ved en Henvendelse fra det høitærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Jønger), paa hvilken jeg ønskede at svare. Det ærede Med-